

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Beskæftigelsesudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 19. oktober 2017
Kontor: EU-retskontoret
Sagsbeh: Mia Enghardt Korsholm
Sagsnr.: 2017-0032/01-0007
Dok.: 518802

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 612 (Alm. del), som Folketingets Beskæftigelsesudvalg har stillet til justitsministeren den 21. september 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen (EL).

Søren Pape Poulsen

/

Katrine Ledam Rasmussen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 612 (Alm. del) fra Folketingets Beskæftigelsesudvalg:

”Vil ministeren redegøre for rækkevidden af den såkaldte L. N. dom fra 21. februar 2013 (C-46/12 L.N.) med hensyn til definitionen af begrebet ”vandrende arbejdstager” og om den i dommen indeholdte definition er styrende for vandrende arbejdstagers adgang til sociale ydelser som sådan.”

Svar:

1. Spørgsmålet i sag C-46/12, L.N, var, om EU-retten skal fortolkes således, at en EU-borger, som studerer og sideløbende udøver lønnet beskæftigelse i en værtsmedlemsstat, kan nægtes den studiestøtte, som indrømmes statens egne statsborgere, med den begrundelse, at EU-borgeren er indrejst i værtsmedlemsstaten med det hovedformål at følge en uddannelse dér. Spørgsmålet var således, om en EU-borger i den anførte situation ud over sin status af studerende også havde status som arbejdstager i henhold til artikel 45 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og dermed var berettiget til at modtage SU på lige vilkår med danske statsborgere.

EU-Domstolen udtalte i overensstemmelse med sin faste praksis i dommens præmis 39-43, at arbejdstagerbegrebet er et selvstændigt EU-retligt begreb, der ikke må fortolkes indskrænkende. Begrebet skal defineres på grundlag af objektive kriterier, som karakteriserer arbejdsforholdet under hensyntagen til de berørte personers rettigheder og pligter. Det væsentligste kendetegn ved arbejdsforholdet er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger. Det forhold, at en person eksempelvis har et begrænset lønniveau eller at den pågældende kun arbejder et begrænset antal timer om ugen, udelukker ikke, at personen kan anses for arbejdstager i TEUF artikel 45's forstand. Dette forudsætter dog, at vedkommende udøver en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke må være af et så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. Ved vurderingen af, om dette er opfyldt, skal der foretages en samlet vurdering af samtlige omstændigheder i sagen vedrørende både beskæftigelsen og arbejdsforholdet i bredere forstand.

EU-Domstolen pointerede i dommens præmis 44, at det tilkommer den nationale myndighed at foretage den samlede vurdering af sagens konkrete omstændigheder. Dog bemærkede EU-Domstolen, at for at vurdere, om en beskæftigelse kan give status som arbejdstager i TEUF artikel 45's forstand, er forhold vedrørende den berørte persons adfærd før og efter beskæftigel-

sesperioden uden betydning for, om vedkommende kan anses for arbejdstager. Dermed er de bevæggrunde, der har fået arbejdstageren til at søge arbejde i en medlemsstat uden betydning og kan ikke tages i betragtning, når arbejdstagerstatus skal vurderes.

Spørgsmålet om, hvorvidt en EU-borger har status som arbejdstager, har blandt andet betydning for, om EU-borgeren opnår ret til en række velfærdsydelser i Danmark, herunder SU og kontanthjælp, på samme vilkår som danske statsborgere.

2. Som opfølgning på L.N.-dommen blev det i SU-forligskredsen besluttet at skærpe den administrative praksis med henblik på at undgå misbrug af reglerne. Der blev således i lyset af L.N.-dommen etableret kontrolforanstaltninger, så alle EU-borgere med status som arbejdstagere, der modtager SU i Danmark, hver måned automatisk kontrolleres i forhold til løn og arbejdstimer med henblik på at sikre, at de fortsat kan anses for at være arbejdstagere i TEUF artikel 45's forstand.